

Kapka jedu

Deborah Swift

PALERMO, SICÍLIE, ČERVEN 1633

„Vidělas ji?“ zachroptěl z postele slabým hlasem vévoda Antonio de Verdi. Jeho hospodyně, přísná a upjatá signora Fattorini, přikývla a spokojeně semkla rty. „Udělal jsem, co jste mi nařídil. Vyčkávala jsem v komnatě pro hosty a sledovala ji škvírou ve dveřích. Něco vám hodila do vývaru, Vaše Excellence.“

„Zbav se ho. A vyřiď Brunovi a Alessandrovi, ať mi ji přivedou.“ Odmíchl se, opřel se o polštář, a když ve svých vyschlých ústech konečně našel dost slin, pokračoval: „A drž jazyk za zuby... Nic z toho nesmí opustit tyto zdi. Jde prostě jen o běžnou žaludeční nevolnost, je ti to jasné?“

Z jejích očí a z jejího úslušného pukrlete poznal, že mu rozuměla naprosto přesně. Nechtěl, aby se u dvora vědělo, že nemá svou ženu pod kontrolou.

„Vaše Excellence, ve dvě hodiny má za paní Valentinou přijít rukavičkárka. Co jí mám říct?“

„Pošli ji pryč. Moje žena už žádné rukavice potřebovat nebude.“

Na zamřížovaném okně se zaleskly paprsky poledního slunce. Giulia s talířem v ruce se zarazila a sledovala pavouka, který se pomalu spouštěl po svém stříbřitém vlákně, aby unikl náhlému světlu. Kdyby třeba jen jedinou nožkou zabloudil do sklepní místnosti, maminka by ho zabila.

Říkala, že jakákoli drobná nečistota by mohla zničit její práci. Jakékoli stvoření, které by se dostalo do jejích pečlivě odměřených lektvarů, by mohlo narušit rovnováhu. Proměnit léčivé účinky ve škodlivé. Bez náležité opatrnosti se věci snadno zvrtnou v pravý opak, tvrdila maminka. A maminka měla vždycky pravdu.

Dneska ti přeje štěstí, maličký, pomyslela si Giulia, *maminka je zabraná do práce v bylinkářské dílně.*

Jakmile pavouk úspěšně absolvoval svůj akrobatický sestup, jeho dlouhé, tenké nožky se rozběhly po okenním parapetu a zmizel v modročerném stínu za lisem na sýr. Giulia dokončila přípravu jídla: včerejší chléb s kousky tvrdého slaneého sýra doplňovaly nakládané olivy a fíky z Tuscola.

„Je to hotové, mami,“ zavolala dolů ze schodů.

Služebná Maria dnes měla volno, takže úkol přimět matku něco sníst připadl Giulii. A byla odhodlaná donutit ji poslechnout.

Naklonila hlavu. Žádná odpověď. Jako obvykle.

Maminka často neslyšela, nebo předstírala, že neslyší, když byla ponořená do práce. Giulia si zastrčila uvolněné pramínky vlasů zpět do úhledně stočených tmavých copů, nadzvedla svou těžkou sukni a spěchala po schodech dolů. Její podpatky klapaly na kamenném schodišti. Dveře byly jako vždy zavřené. Giulia měla pocit, že jsou před ní zamčené celý život. Maminka je otevírala, jen když to uznala za vhodné.

Vzpomněla si, jak se coby osmiletá do bylinkářské dílny zatoulala a chtěla si přičichnout k zátce jedné z lahviček. A hned nato ji na tváři štípla facka. „Tohle už nikdy nedělej!“ vykřikla maminka, rukou v rukavici jí zátku vytrhla a důrazně ji varovala: „Mohla bys umřít.“

Od té doby dveře zůstávaly zavřené, dokud se maminka nerozhodla je otevřít, a Giulia to brala jako samozřejmost, i když už byla dost stará na to, aby věděla, že se mamince nemá plést do práce.

Vrátila se od vzpomínky zpět do přítomnosti a dvakrát zaklepala – hlasitěji, než bylo nutné. Snad ji maminka konečně uslyší.

Dveře se rozletěly. Maminka vypadala jako podrážděná vos, v ruce držela rozžhavené kleště a v jejich čelistech svírala jakousi černě čoudiví hmotu. Nesnášela, když ji někdo rušil. „Co je?“

Giulia si přitiskla dlaň k nosu. Horko a odporný zápach linoucí se z bylinkářské dílny ji přiměly zastavit se na prahu. Tady dole se pořád něco vařilo.

„No, co se děje, že tu bušíš tak, že bys probudila i mrtvého?“ Maminka ji probodla očima černýma jako trnky. Dolní část obličeje měla zakrytou gázou, aby při práci nevdechovala škodlivé výpary.

„Je to hotové,“ zopakovala Giulia.

„Co?“

„Jídlo, mami. Dáš si to do pusy a polkneš. Díky tomu ne-umřeš hladý.“

„Ha, ha. Nech si ty řeči. Hned přijdu. Nač ten spěch? Vždyť se to nezkaží. Musím počkat, až se tohle rozpustí.“ Ukázala kleštěmi na malý opálený kastrol bublající nad ohněm.

„Mám hlad,“ prohlásila Giulia, „i když ty možná ne.“ Ofoukla si horní ret. „Je tady příšerné dusno. Jak to můžeš vydržet?“

„Protože když to nedodělám, nebude si moct jídlo dopřát ani jedna z nás, holubičko, proto.“

„Měla bys mi dovolit, abych ti víc pomáhala.“

Maminka hodila doutnající hmotu do hrnce. „Tohle je velice delikátní záležitost, která vyžaduje klidnou a jistou ruku. Raději to udělám sama. Ale neboj se, budeš mít dost času se to naučit, až zvládneš základní bylinné lektvary.“

„Dobře víš, že ty už zvládám. Dokážu je všechny připravit i poslepu. Slíbila jsi mi, že až mi bude šestnáct, zasvětiš mě do tajného umění. Pak jsi změnila názor a řekla jsi, že to uděláš, až mi bude osmnáct. A já pořád jen čekám.“

Maminka na ni vrhla pohled, který jasně naznačoval, že tuhle věc teď rozhodně nehodlá probírat. Pověsila kleště, opláchla se v kamenném umyvadle, otřela si ruce, znovu si je omyla a pečlivě si prohlédla prsty. Pak si nasadila rukavice a obrátila svou pozornost zpět k ohni.

Giulia sledovala její počínání a jen stěží skrývala svou netrpělivost. Na matčinu přehnanou čistotnost byla zvyklá, ale dnes ji doháněla takřka k šílenství. Maminka dávala pozor na každé zrníčko a smítko – na částečky tak malé, že byly prakticky neviditelné. Do její bylinkářské dílny nesměl vkročit ani mraveček; všechny stoly byly omyté louhem a dokonale vybělené, a dlažbu musela Maria leštit včelím voskem, dokud se neleskla jako zrcadlo.

Giulia postávala u matčina pracovního stolu. Vzala z vah malé olovené závaží a zase ho odložila. Nemělo smysl o tom znovu diskutovat. Nicméně ta slova jí přesto vyklouzla z úst: „Kdy mě zasvětiš do tajů alchymie, mami? Kdo bude vyrábět léky, až budeš stará a nemocná?“

„Pche. Jsem zdravá jako rybička. Mě se jen tak nezbavíš. A vůbec, mám teď hrozně moc práce, takže si nemůžu dovolit ztrácet čas.“ Maminka pokrčila rameny, otočila se a opět začala míchat lektvar v kastrolu. „Podej mi tu lahvičku, prosím.“

Pohled na matčina shrbená záda, pečlivě upravené stříbrné kadeře vykuřující zpod naškrobeného čepce a ztuhlá ramena vyvolal v Giulii náhlý příval vzteku. Tentokrát ji donutí poslouchat. Záměrně vzala ze stolu úzkou skleněnou lahvičku, rozevřela prsty a nechala ji spadnout na zem.

Ozval se zvuk tříštícího se skla a maminka se prudce otočila. Vypadala zaskočeně.

„Budeš mi konečně věnovat pozornost?“ vyhrkla Giulia. „Žádala jsem tě o to už tolikrát. Proboha, už je mi přece třiadvacet. Jsem dost stará na to, abych převzala část práce. Kdybych byla kluk, dávno bys mi ji svěřila. Jenže jsem děvče, tak mě místo toho necháváš dřít v kuchyni jako služku. Dokonce i Francesca má víc odpovědnosti než já, a to ani nepatří do rodiny.“

„Ano, nepatří do rodiny. A právě proto ji využívám. Snažím se tě chránit. Je to mnohem komplikovanější, než si...“

„Ach ne, nesnaž se mě zase odbýt těmi výmluvami. Chceš mít prostě všechno pod kontrolou. Už toho mám dost, mami. Mám plné zuby tvých slibů, které nikdy nesplníš. Toho šuškáni mezi tebou a Francescou. Všech těch žen, které sem přicházejí se svými problémy a bolestmi a zoufalými výrazy ve tvářích. Čeho se všechny tak bojíte? Že udělám chybu a někoho zabiju?“

Maminčiny oči se zaleskly potlačovaným hněvem. „Kdo přepálil vosk na balzám z jaterníku? Kdo zapomněl přidat borax do přípravku na zuby? Vážně si myslíš, že ti můžu svěřit své lektvary?“ Vzala nazelenalou lahvičku a zamávala s ní Giulii před očima. „Jedna kapka má léčivou sílu. Tři kapky můžou zabít. Jsi připravená na takovou zodpovědnost?“

Giulia ustoupila o krok dozadu.

„No tak co? Jsi? Ne. Jsi vznětlivá jako síra. Jsi jako...“ Zarazila se uprostřed věty. „Až začneš projevovat trochu víc sebekontroly a trochu víc zodpovědnosti, místo abys ignorovala moje pokyny, pak možná bude mít smysl začít tě učit. Bezdůvodně tady rozbíjíš věci, a proč? Myslíš si, že tím prokazuješ svou odvahu?“

„Nikdy mě neposloucháš.“

„A ty se nedokážeš dívat pod povrch. Nepokládáš správné otázky. Ženy, které sem přicházejí, vnímáš jako přítěž. Nikdy ses mě nezeptala, proč sem vlastně chodí nebo co potřebují. Dosud jsi nepochopila, že abys něco poznala, nesmíš se spokojit s vnějším zdáním, ale musíš porozumět podstatě. Že tato práce je temná a nebezpečná a není radno strkat do ní nos. A teď odtud odejdi. V mé bylinkářské dílně není pro horké hlavy místo.“

Matčina obviňující slova se jí dotkla, i když v hloubi duše věděla, že v nich je kus pravdy. Vyřítla se ze dveří, podkasala si sukni a s dupotem vyběhla po kamenných schodech do kuchyně. Přitom křičela: „Kéž bys nebyla moje matka. A na přípravu těch svých jednoduchých lektvarů si sežeň někoho jiného.“

Slyšela, jak za ní maminka zabouchla dveře své bylinkářské dílny. Ten zvuk ji rozechvěl a probudil v ní bolest. Jako dítě maminku milovala a byla na ni nesmírně pyšná, ale poslední dobou obě připomínaly spíš veslaře, kteří se nemůžou shodnout na směr plavby.

Sklesle naservírovala studené maso na dva talíře. Mohly být rády, že vůbec nějaké maso mají; většina lidí si musela vystačit s obyčejným chlebem a ovčím sýrem – pokud se jim ho podařilo za něco vyhandlovat. Stále ještě rozladěná z předešlé hádky vzala do ruky olivu, promnula ji mezi prsty a pak slaný pokrm rychle zhltila. Zbytek odpoledne strávila balením bylinných přípravků, ale po mamince nadále nebylo ani vidu ani slechu.

Možná maminku vůbec nepotřebovala. Uměla toho přece dost i bez ní. Koneckonců, jednoduché lektvary by dokázala vyrábět a prodávat sama. Mohla by si otevřít stánek na tržišti – jako Claudia, která prodávala kozí sýr. Maminka by jí v tom nemohla zabránit, i když by takovou činnost nepochybně považovala za společensky nedůstojnou. Představa, že by se mamince vzepřela, byla lákavá i děsivá zároveň.

Uložila maso pod poklop, nasadila si klobouk se širokou krempou, aby se chránila před odpoledním sluncem, a rázně za sebou zabouchla dveře, aby maminka slyšela, že odchází. Pak se úzkými prašnými uličkami vydala směrem k tržišti.

Bude potřebovat knihu receptur, do níž si bude zapisovat vše potřebné o léčivých balzámech a bylinných lektvarech. Maminka měla dvě takové knihy, jednu se základními recepturami, do které mohla Giulia kdykoli nahlížet, a druhou alchymistickou, kterou maminka nikdy nespouštěla z očí a střežila ji jako Písmo svaté. Když Giulia do té druhé knihy tajně nakoukla, našla v ní

pečlivě nakreslené obrázky kořenů mandragory ve tvaru člověka, zmijí stoučených v jakési rosolovité hmotě a astrologických schémat hvězd a planet – to vše bylo doplněné drobným písmem její matky. Na ničem z toho ale teď nezáleželo. Dnes se Giulia pustí do sepisování své vlastní knihy, která bude stejně zajímavá jako ta mamincina.

Když dorazila na tržiště, prodejci právě otevírali stánky po odpolední siestě a náměstí bylo plné žen v tmavých šatech, které ve stínu lip vybalovaly z košů a beden své zboží. Koupila si sladké pečivo od trhovkyně, jejíž vrásčitá tvář připomínala vlašský ořech, a ukusovala ho na ulici, přestože věděla, že maminka by takové nevhodné chování určitě odsoudila.

Na zpáteční cestě se chtěla zastavit ještě u Fabia. Fabio byl syn jejich souseda a patřil mezi divočejší mládence – mezi ty, kteří na ulici strkali do lidí nebo vysedávali na zábradlí mostu a pohupovali nohama ve vzduchu. Když jí bylo šestnáct, projevil o ni zájem jeden chlapec z katolického semináře, ale maminka se zamračila a stiskla rty. „Muži jsou jako hadi,“ prohlásila s přísným pohledem v přimhouřených očích. „I ti mladí.“ A tak malá jiskřička naděje a vzrušení vyhasla dřív, než se stačila rozhořet.

Na trhu si zakoupila dvě krásné knihy vázané v tenkých deskách ze zimostrázového dřeva, což jí poskytlo záminku k návštěvě Fabiova kožedělného krámků. Fabio pracoval se svým otcem, sedlářem, nicméně ten byl známý jako líný opilec a v dílně se prakticky nezdržoval. Údajně opravoval rozbité postroje na vzdálených farmách. Fabio měl ve svém malíčku víc zručnosti než jeho otec v celém svém pivem prolitém těle. Fabiovy silné prsty uměly vyrábět dokonalé kožené opasky, propracované kožené nákolníky i chrániče třmenových řemenů pro španělská sedla. Dokázal do kůže vyřýt listové ornamenty i složité geometrické obrazce a jeho specialitou byly nádherně zdobené kožené obaly na knihy.

Giulia se přede dveřmi na okamžik zastavila, aby si uhladila sukni, a hřbetem ruky si ochladila tváře. Nechtěla si Fabia oblíbit, protože maminka by s tím jistě nesouhlasila, a kromě toho nepocházel zrovna z dobré rodiny. Ale i když se snažila sebevíc, nemohla dostat z hlavy jeho nezaměnitelný úsměv a způsob, jakým jí jeho oči sledovaly pokaždé, když procházela kolem. Kdykoli teď mījela jeho dílnu, tváře se jí rozhořely jako žhavé uhlíky.

Jakmile se trochu uklidnila, sevřela knihy pod paží, proklouzla pod plátěnou markýzou a otevřela dveře. Z kádě u ohně, v níž Fabio namácel v horké vodě kůže, aby změkly, stoupala dráždivá masitá pára. Fabio se s kladivem

a razníkem v ruce skláněl nad stolem a pracoval na ozdobné přední části koňské ohlávky. Když Giulia vešla, narovnal se a její oči dopadly na místo, kde rozepnutá lněná košile odhalovala kousíček jeho opálené kůže. Zvedla hlavu, aby mu pohlédla do očí. Až příliš jasně si přitom uvědomovala, jak se jí po tvářích rozlévá nechtěný ruměnc.

Jeho oči se rozzářily. Toužila se na něj dívat, ale zároveň chtěla odvrátit zrak.

„Dobré odpoledne, signorino,“ pozdravil ji a opřel se rukama o pult. „Čím vám mohu posloužit?“

„Chtěla bych si nechat udělat kožené obaly na tyhle knihy,“ odpověděla, přičemž se snažila působit dojmem, jako by podobné věci objednávala běžně. Položila knihy na pult.

„Rozumím. Kolik jste za ně ochotna utratit?“

Zaváhala. Dosud nad tím neuvažovala. „No, chtěla bych, aby vypadaly hezky..., ale zároveň by neměly být příliš drahé.“

Vzal první knihu a prohlédl si dřevěné desky. „Je dostatečně velká na telecí kůži. Možná byste chtěla i monogram. A k tomu třeba ozdobný okraj?“

„Ano, to zní skvěle.“

„Ukážu vám vzorník.“ Obrátil se k polici, na které stála řada zjevně často používaných knih, a přejel prstem po hřbetech.

Giulia využila té chvíle, aby si upravila vlasy pod kloboukem, jenže on se otočil příliš brzy a všiml si toho. Rychle svěsila ruce a cítila se trapně.

Usmál se a položil její knihu na pult. „Budete potřebovat ‚G‘ a malé ‚d‘ a samozřejmě ‚A‘.“

Pamatoval si její jméno. Giulia d'Adamo. Její vznešeně znějící jméno – alespoň ona ho tak vždy vnímala.

„Podívejte,“ pokračoval, „tohle je velmi elegantně zakřivené.“ Naklonil se k ní, aby jí ukázal písmeno „G“.

Ačkoli byl tmavý, viděla pod vyhrnutým rukávem na jeho opálené paži jemné zlatavé chloupky. Jeho těsná blízkost ji rozechvěla očekáváním. „Ano, tohle,“ řekla, „a –“ zalistovala zpátky – „tohle.“

„Dobrá volba, signorino,“ řekl a znovu se jí zadíval do očí. „Ty spolu budou skvěle ladit.“

Jeho pochvala ji potěšila, možná dokonce až vzrušila. *Jak pošetilé*, pomyslela si, *radovat se z takové maličkosti*. Maminka by ji za to nepochybně zpražila pohledem. „Bude to hodně drahé?“ zeptala se.

„Deset scudi,“ odpověděl.

„Ach.“ Z hlasu jí číselo zklamání. „Obávám se, že si to nemůžu...“

„Ale protože to je pro vás, a mě samotného bude ta práce bavit, tak se můžeme dohodnout na šesti, co vy na to?“

Z úlevy a z jeho spikleneckého výrazu se jí zatočila hlava. Opětovala jeho úsměv, vyndala z peněženky mince a vložila mu je do dlaně.

Než však stačila ruku zase odtáhnout, uchopil ji za konečky prstů. „Nepadlo mě...“ nadhodil. „Včera večer jsem vás viděl sedět na lavičce na náměstí.“

Giulia ztuhla. Najednou se nemohla nadechnout. Takže si jí všiml. Sledovala je – mladé muže trávící teplý pozdní večer hraním karet –, ale neměla odvahu se k nim přiblížit. Sama žádné karetní hry neznala. Maminka říkala, že podobné hlouposti jsou jen ztráta času.

Fabio mluvil a dál držel její prsty. „Tak mě napadlo, jestli tam třeba nebudete i dnes večer. Hrajete karty? V deset hodin se tam sejdu s několika kamarády, abychom si zahráli...“

Ucítila za zády průvan a Fabio okamžitě pustil její ruku, jako by to byl žhavý uhlík.

Giulia se otočila. Byla to Claudia Lippini – poslední osoba, kterou právě teď chtěla vidět.

„Zahráli? Co? Povídej. Miluju hry,“ pronesla Claudia svým zastřeným hlasem. Přešla k pultu a podívala se na písmeno „G“, které si Giulia vybrala. „To je pro tebe, Giulie?“ Naklonila hlavu na stranu a nakřčila nos. „Tohle? Hmm. Připadá mi to trochu staromódní.“ Obracela stránky, dokud nenarazila na počáteční písmeno svého vlastního jména. „Já bych zvolila tohle.“ Pomalu přešla prstem po velkém „C“. „Myslím, že Fabio by to dokázal udělat opravdu nádherně.“ Ostýchavě k mladému muži zvedla oči, přičemž si koketně pohrávala s tkaničkami na živůtku a konečky svých sluncem vybledlých vlasů. Giulii přitom neuniklo, že Claudia nemá zrovna nejčistší krk. Jako děti si spolu často hrávaly, a přestože byla Claudia o tři roky mladší, Giulia měla vždycky pocit, že je o několik let starší a mnohem zkušenější.

Fabio se otočil ke Claudii jako rostlina ke slunci.

Giulia si najednou připadala nezajímavá a neohrabaná. Úplně zvadla. Sklopila zrak a pohlédla na své nohy v praktických hnědých botách a ten-

kých vlněných punčochách. S Claudií, která na sobě měla bohatě nabírané, dlouhé šaty, jejichž lem se dotýkal země, se vůbec nemohla srovnávat.

Claudia se na Fabia dlouze usmála, svůdně přejížděla prstem po vzorcích v knize a Fabio sledoval ten pohyb jako v transu. Giulia pro něj rázem přestala existovat.

Co teď? Má odejít? Váhavě postávala na místě, zatímco Claudia vyprávěla Fabiovi o blížící se slavnosti u příležitosti svátku svatého Jana Křtitele a o tom, jak se chystá ukrást soudek vína a zůstat venku dlouho do noci, aby se mohla zúčastnit oslav.

„Budeš dneska večer na náměstí, Fabio?“ zeptala se Claudia.

Fabio letmo pohlédl na Giulii. „Sejdu se tam s několika kamarády, abychom si zahráli *primero*.“ Kajicně sklopil oči k pultu.

„Taky se k vám přidám a možná přivedu ještě pár dalších přátel. Čím víc nás bude, tím to bude zábavnější. No nemám pravdu, Fabio? V kolik hodin?“

„Domluvili jsme se na desátou,“ odvětil Fabio, jenž se už nedokázal Giulii podívat do očí.

„Budu tam.“ Claudia sáhla po knihách, které měl Fabio pod rukama, a podala je Giulii. Ta neměla jinou možnost, než si je vzít. „Ty jsou tvoje, ne?“

Její pronikavý pohled Giulii přiměl strčit si knihy pod paži a vyběhnout z krámků.

Počínala si jako hlupačka. Chovala se v jeho blízkosti jako loutka. Jako neohrabaná, trapně se usmívající loutka. Maminka ji držela natolik zkrátka, že s muži jako Fabio vůbec neuměla mluvit. Číst o alchymii, filozofii a tělesných šťávách bylo sice fajn, ale všechnen svůj čas vlastně trávila s neživými muži. Neměla ponětí, jak jednat se skutečným mužem, obzvláště pak s takovým fešákem jako Fabio. Jak mohla soupeřit s někým jako Claudia? Claudia sice neměla žádné věno, protože její rodiče byli chudí jako kostelní myši, což jí však nebránilo v tom, aby se chovala namyšleně. Její sebejistá povaha dokázala zastínit všechny ostatní v místnosti.

Giulia byla tak rozrušená, že v dílně zapomněla nechat knihy, které jí měl Fabio potáhnout kůží. Teď si o ní nejspíš pomyslí, že je úplně pomatená, když se s ním dohodla na ceně, dala mu peníze a pak utekla. Při představě, jak se jí asi Fabio s Claudií vysmívají, pocítila ostré bodnutí u srdce.

Dorazila až do půlky ulice, než se zastavila a zaváhala.

Neměla se nechat tak snadno odradit. *Hlupačko. Nenech se Claudií rozhodit*, pomyslela si. Chtěla, aby jí Fabio potáhl knihy, a její zakázka byla přece

stejně dobrá jako zakázka kohokoli jiného. Už mu zaplatila, takže bude muset zanést knihy zpět a překousnout jeho posměch. Neměla se nechat Claudií vystrnadit. A kdo ví, třeba už Claudia odešla.

Napřímila ramena a rozhodným krokem zamířila zpátky. Pokud chce být nezávislá na mamince, musí být rázná a neústupná. Otevřela dveře a obě knihy položila na pult. Claudii, která tam pořád stála a škodolibě se uculovala, zcela ignorovala.

„Tohle budeš potřebovat,“ prohlásila. „A v deset hodin se uvidíme na náměstí.“

Fabio vykulil oči a rychle potlačil úsměv. Claudiin kyselý výraz jí přinesl malý, ale sladký pocit uspokojení. Giulia kolem ní prokráčela se vztyčenou hlavou, krátce jí kývla na pozdrav a pak vyšla zpět do sluncem zalité ulice.

Radostná nálada jí vydržela až do návratu domů, kde zjistila, že maminka stále pracuje a jídlo je netknuté. K čertu s ní. Dolů už znovu nepůjde. Rozhodla se, že začne vyrábět vlastní přípravky. Vytáhla opotřebovanou dřevěnou misku a rozmělnila v ní náplň do dámského pomandru – drcené cedrové dřevo se skořicovou kůrou, hřebíčkem a květy jasmínu. Když byla hotová, zamířila ke klavichordu v salonku. Hudba ji vždycky dokázala uklidnit a dnes dojemné tóny utišily její roztoužené srdce.

Z hraní ji vytrhly až zvony z nedalekého kláštera svolávající k večerním modlitbám. Bylo už tak pozdě, a maminka se stále neobjevila. Při pomyšlení na setkání s Fabiem ji nervózně zašimralo v břiše. Možná měla maminka pravdu. Podle ní byli muži přelétaví a nedalo se jim věřit. Na svého otce si nepamatovala; zemřel, když byla ještě miminko, a nikdo o něm nikdy nemluvil. Pokud se o něm někdo jen náznakem zmínil, maminka svraštala čelo a změnila téma, jako by šlo o obrovské tajemství. Jenže teď už byla Giulia dospělá žena a nastal čas, aby i ona měla svá vlastní tajemství.

Takže mamince neřekne, že se chystá sejít s Fabiem u kašny na náměstí.